

AKATALPA

Mayıs 2018 - Sayı 221

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin KÖSE

DİDEM
MADAK
ADLI
ŞİİR

Her şimşek çakımı dalgınlıkta
Bir bulutu parlattı gümüş yerine
Mavi çiy taneleri düşerken alevden sözlerine
O tutup bozrak bir mevsimin soğuk yazını seçti
Boğuk hançeresinde mahsurlu bir bay'ı berkitti
Karaşın yazgısında yaldızlı çokomel kâğıtları
Yüreğinin Ze raporunu akşamları
Baş aşağı büyüyen şehirlerden aldı
Kaç yalnızlık varsa girdi kapısından içeri
Kaç uzun dize kurmuşsa cürmü şakağına dayalı
Olmayan bir çayı olmayan fincanlardan içmenin
siyAH'ı mıydı?
Yaklaştıran iki huysuz sızıyı birbirine?
Okul girişlerine gebeyken akıl çıkışları
Yatısız gecesi sevinçlerin sahibi olmayan bir sesken
Sorardı: Neye değerse aşk olur kararmış bir kalbin ucu?
Ve nasıl düzeltilir etsiz bir tırnak gibi saklıyken "mücevher sandığında"
Çok sevmelerin kabriyken
Bunca bıçkın duygu...

Umut TEMUR

EDİM

Gövdesi çınardan ince,
Dalları gövdesinden ince,
Yaprağın sapı dallarından ince,
Yaprağın damarları sapından ince,
Düşüm yaprağın solup,
Düşmesinden ince,
Yazınca incir ağacını,
Edim;düşten ve ağaçtan ince.

Mart 2018

Yusuf ALPER

KASIMPAŞA

Karım evi dağıtırken-ya da toplarken kendine göre-
Çıkıverdi metrelerce beyaz bez gün yüzüne
Hani şu önlük dikilsin diye kurumun verdiği
Dedim hah işte, benim için yeter bu
Uğraşmazsınız sabunla bezle
Hem üç beş tahta da buldunuz mu bir köşeden, tamamdır

Bana da bana da dedi yine
-Yoksa birlikte yolculuk mu umudu-
Hem "taş maş da istemez hani" diyeceğim ama
Zor durumda bırakmamak lazım çoluk çocuğu
İyi kötü bir mermer, "doğum, ölüm yılları"
Necatigil parantezi yani
İsterlerse iki sonsuz imiyle de geçiştirebilirler

Çok şey mi istiyorum
Sonsuzdan gelip sonsuza gitmiyor muyum
Ezelden ebede
-Megaloman mı oldu bu ifade
Aslında herkes bilir ki alçakgönüllüyümdür
Ama şiirse mesele...-

Her neyse
Konya altı saat diyeceğim de
İki saate indi hızlı trenle
Pekala Kasımpaşa diyebilirim
Kasımpaşa Kasımpaşa olmaktan çıkmamışken daha

Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, Yusuf Alper, Serap Aslı Araklı, Duran Aydın, Ali Asker Barut, Ramis Dara, Oresay Özgür Doğan, Osman Serhat Erkekli, Gülay Gök, Sena Gökçe, Nihan Işıker, Ali Özgür İstemi, Muammer Karadaş, Sinan Karadeniz, Ayfer Karakaş, Zabit Karaköse, Hüseyin Köse, Salih Mercanoğlu, Recep Özgen, Hasan Özpolat, Hüseyin Peker, Mehmet Rayman, Muharrem Sönmez, Turgut Tan, Umut Temur, Hakan Unutmaz, Ümit Yıldırım, Reha Yünlüel.

KELİMELERE FİYONK, TAŞLARA DÜĞÜM

Hüseyin PEKER

Hüseyin Köse, geniş bir sözcük dağarcığı içinde, karmaşık bir dünyayı, her yakasından bulandırarak anlatmayı seviyor. Karmaşık dünya derken, o düz giden dünyayı bulamaç halinde sunmaktan yana biri. Kesinlikle açılmayı bekleyen havayı bulutlandırıp, karnaval şenliğine benzer kılmaktan yana. Bunu keyifle yapıyor. Kısaca anlatmak istediğini yol yokuş karıştırıp sunmak onun hüneri. Bu huyu, modern sanat ustalarının görgüyle; olay nesne ve gödişatı ters yüz etmekteki becerilerinden kapmış. Düz yerden bakmayı sevmiyor. Hani iğreti bir sunumu dallandırıp renklendirip, en sert imgeleri en yumuşak, batmayan şekliyle sunmaktan esin almış bir bulutlandırma ustası:

"Gidişin yeni bir şey değil
Ben ölüydüm zaten bana sarıldığında" (Taşlara Düğüm'den)

Onun basit dizelerinden bunlar. Dikkatle bakılırsa burada bile önce dikkati çeken, karamsar bir dünyadan yola çıkmayı huy haline getirdiği. Hep yıkıntıların alimi olmaktan yana. Yani her çeşit yaşam hali, onda sarpa saran bir durum biçiminde düşünülüyor. (Gidişin) derken şiire başından ayrılık terennümüyle başladı. Ve hemen (ölüydüm) diyerek kendini de tersyüz bir biçime soktu. Sevgilinin sonrasında sarılması ona bir şey ifade etmiyor. Ona yıkım lazım. Ve şiirin girişinde gidiş, ölü ifadeleriyle bunu yeterince sağladı. Demek ki Köse bir yandan olumsuzluk üzerine kuruyor amorf dünyasını. İşi lastiklendirerek uzatmayı da seviyor. Aynı şiirde sevişmelere benzer dokunuşlar demenin ardından, mesafelerin köreltiği yerleri konu ederek işi bağlıyor. Burada söz ettiği mesafeler onun işi uzatacağını, üç boyuta döndüreceğine dair işaretler. Gene aynı şiirde "*balkonsuz bir direnişti şehirli korkulara*" diyor. Balkonsuz diyerek, tutunacak her tür dayanağı, teras'a çevirdiği manzaradan korku filmine çevirdiği ve karanlık bir tabloya dönüştürdüğüne tanık oluyoruz. Köse, aslında betimlemeyi düşündüğü olayı, önce renkler ve biçimler içinde tasarlayıp, köşeli ve şekilli dekorlar içinde tasarlıyor ve çoğaltıyor. Abartma egemen bir biçim onda. Betimsiz anlatmaktan yana değil, ille çoğaltacak, koyultacak ve karanlıktan seslenecek, ama renkli ve parlak Brezilya karnavalı gibi keskin ve gürültülü bir şiir çeşniyle: arada küçük biçimde patlakları olan.

Dedim ya, aslında Hüseyin Köse siyah rengin ozanı. Ama bildiğimiz siyah değil bu. İçinde her türlü rengin ve parlaltının kol gezdiği, küçük küçük boy attığı, sertliklerin küçük patlamalar halinde döküldüğü, ters bakmaların batmadan kol gezdiği bir garip evren bu! Volkan patlamasındaki küçük kıvılcımlar da karışık. Bana hep duvarları yağmurdan ıslanmış, nemli kalmış, hatta evin yastığına kadar küf ve nem kokan bir sarı ışıklı odayı hatırlatır Köse'nin şiiri. Hatta Gaziantep'te çiğ köfte ve ciğer ızgarasından kalmış bir koyu kırmızı rengin ışıltısında parlayan küçük bir pembenin ışıltısını. Ama ona koyu pembe gözü ile bakarım. Bir türlü açılmaz, koyulaşamaz, hep kirli kalan bir renkle donatır ondaki konser cıvıltısını.

"ne zaman bir çiçeği çok eğri yürüseniz
mutlaka eline düşeceksiniz
ve Proust için bir madelaine kurabiyesi neyse,
içinizde uyanacak bir tavşan da o anıztın"

(Üzölmüş Evler Kraliçesi'nden)

Hüseyin Köse gerçeküstü bir sanrı mıdır? Bir Hitchcock filminde saklı kalmış bir kahramanın (örneke *The Man Who Knew Too Much*, ya da *The Wrong Man*) işlediği suçu bir sakı içinde kanlandırdığı beyaz kâğıda dökmesi gibi yazıya döken, ve şiir diye dipsiz kapılara iğneleyen bir şair tiplemesi.

Kelime dağarcığını bu kadar geniş tutması ve (*bir kez de terennüm sahnesine düetsiz çıksanız*) (*Unutma Mesafesi*'nden) serzenişleriyle bir havai fişegini anımsatan anlatım biçimlerine kâh saklanıp kâh açılan yöntem karmaşasına saklanması, okurun da zihnini ufalama değil midir esasında? Kesin eminim ki, Köse kendiyile kaldığı zamanlarda, yüzünü sayfalar arasına sakladığı bir kitapta buluyor. Okuduğu veya yazmakta olduğu notların bulunduğu bir kitap da değil bu! Esrarengiz bir yapıt. Adını bilmediği ama arasına kendi sakladığı, ve bazı saatlerde arasından kelimeleri harfleri döktüğü bir kitaba çalışıyor. "*Yadırgatıcı bir şiir dili*" diyor Nilay Özer, onunla yaptığı söyleşide. Ben de onu demek isterim: H. Köse, normal saymadığım bir sesleniş içerisinde. Düz gitmeyen bir evren kurarak, hep sonunu büktüğü bir beldeden çıkarıyor pijamalarını. Gecelerini kıskanıyor. Altüst. Dünyayla barışık değil. Çat pat. Karman çorman. Ve adamakıllı üşüyen. Isınmak için yaktığı aleve bile ters.

"sen, pirimiz, efendimiz Rainer Maria Rilke"

Hiçbir sevgisinde içten değil. Çünkü bir fırında, yarı pişmiş bir simidin susamında bölüyor istemini. Tutkusunu çiğnediği lokmada terkediyor o özel buluşlarını. Sicilinde bir sürü iri çentik olduğunu söylüyor. Hepsini kapkara, hep devrik, usanç mimarı, onda güneşli bir gün yok, güneşi gri ve flu. Sır olsun diye yazıyor ve kapatıyor. An'ı yıllara bölüyor. Kendine yalan konuşan bir smokinli. Bir ok saplamak istercesine tereddütlü. Bir ok mu? Çok ok. Uçarak düşürdüğünü yazıyor. Aslında onda gök yok. Daha doğrusu ondaki gökyüzü, bildiğimiz göklerden değil, evrenin saklı yüzünden sesleniyor. Uzaylı ama duvarından sızan nem'e bakmıyoruz. Aslında o nem de kan renginde. Salça kanı.

Hüseyin Köse şiirini ve alışlageldik anlatım noktalarında ayrıksı bir dille kelimelerin üstüne önce çöküp sonra doğurarak anlama kavuşturduğu eşsiz bir teknikle yazıya döktüğü bir yöntemden seslenerek ve benzeterek anlattım. Bir o kadar da seviyorum böyle apayrı olmasını. Kimseye benzer bir yanı yok. Bu da onun farkı belki. Vurguladığım şey ondaki koyu renk. Belki şiirine ve yazma tekniğine vuran, Gaziantep'teki o çok kalabalık ve gürültülü çocukluğu ve geçmişidir. Belki herkesten ayrı kılan da; işin bu sınır patlamasından doğan sıcak fakat kanlı canlı havasıdır. Bir toz bulutudur esasında ondan ortaya çıkan kızıl dağmıklık. Karanlık ve bilmececi diyor yazdıklarına. Keşke bir kelimeye sığsa. O kadar daha çok ki! Dar sevinçli şiir sokağına geniş meydanlar aşırın uçurtması hepimize o kadar uzuyor ki! Onun şiirine inanmanın yolu; Ece Ayhan'daki fırtınadan sonra, Eoğlu'ndaki bulamaçtan, sonrası Ahmet Güntan'daki deneysel karmaşadan bile kaynak alıyor diyebiliriz.

Yolun açık olsun misafir terliklerle sana.
Vakitsiz çiçeklendiğini sanma.

"Senden anladığım buydu her bilanço ertesinde."

LEVENT KARATAŞ'TAN GENİŞ GÖRÜŞLER

Son Görüş Levent Karataş'ın altıncı şiir kitabı. Karataş şiirini önemli kılan, kendine özgü, geniş bir ufukla özgün bir çalışma alanından sesleniş. Bir an okura anlatımcı şiirden yana

-TUTTO VA BENE-

camille bazbaz'ın* "**tutto va bene****"
şarkısı ile birlikte okuna!

gözükten bir tavır olsa da, geniş yelpazeden seslenen bu ses ve edim ustasının; şiir ustaları Seyhan Erözçelik ve Ece Ayhan'daki sesi kaldıkları yerden uzatma hevesi seziliyor onda. Seyhan'daki uçsuz bucaksız anlatım pervazları içinden ufkunu uzatan şiirinin, tıpkısı Karataş'ta da beliriyor. Şiirde her türlü yolu deniyor. Dili uzun, müziği atonal, tavrı yenilikçi bir orkestra eseri niyetiyle çalışıyor şiire. Ece Ayhan'la olan ortak şiir paydası ise, kelimeleri kırıp, devirip, özgün çemberden daraltıp kısaltarak şiirde kavramlara dönüştüren kendine özgü bir dünyanın megafonuyla çığığa dönüşen yakası: "*Ben delikanlı cumhuriyet kahramanları ile Garip Veli'nin kahrını birbirine benzettim. Rakı uygarlığımız.*" (s:11)

İki buçuk masalı meyhanesinde kaybolan Hayalet Garson'lardan tutun, 'Tuzakları kurar' edasıyla Ece Ayhan'a kapı tokmak sallayan bir yöntemin sevdalısı. Anlattığı şiir yörelerinde sonsuz duyarlıkla, beklemediğiniz imgelere de yer açan, çekinmeden konu ettiği birçok nida ve eda var. 'Kanatsızlık, Galileo düşü, küçük nüktedanlık vs. Şiirine girip çıkan o denli yabancı ve yakın sayılmayacak bir koşuya tanıksınız ki! Hani B. Bayrıl'ın 'gelincikler bürünmüş metafizik, Gökhan Arslan'ın Sadece şiir değil, aynı zamanda müziktir Karataş'ın şiiri deyişi için yetmez, dahası da var dedirtiyor size.

Bağımsız ses mi dalgalanıyor şiirinde şairin? Bir yakadan ses konusu Karataş'la akla gelmeli bence. Yani peşinde koştuğu müzik ve yeni yaratmaları ordusunun temsilcisi kalmak, elbet okur olarak bizi de hizaya sokuyor. Bir yenilik aradığı muhakkak. Çok konuda gezinir olması, diğer yazılan şiirlerden bir fark elde etmesini de beraberinde getiriyor. Yani diyemezsiniz ki, L. Karataş yaşlılarından ayrı bir kulvarda seyretmekten hoşlanıyor. Metafizik mi bu şiir B.Bayrıl'ın işaret ettiği gibi? Bence '*çitlembik ağacına yaslanmış, kurabiyeleri koklayarak yiyen, ardından da siklamen çiçekleriyle kış çiçekleriyle sayfasını kapatan şairin*' özgün olduğundan söz edilebilir. Hayal dünyası geniş, ama metafizik telden değil kanımca. Uçarı bir dünyayı oturduğu yerden işaret eden kanatlı bir şaire dönüşen bir dünyalının özlemi yazdıkları. O kadar çeşitlenme içerisinde bırakıyor ki kendini. Yaşayamadığı birçok şeyi 'at sepete' kabilinden sorular içerisinde şiirin dağarına iliştiren bir şairle karşı karşıyayız demekten başka gelmiyor içinizden...

Sürekli özgün kalma telaşı içinde Karataş şiir içerisinde. Şaşırtmalı bir dille, genişleyen bir yürekle yazıyor, iştahı açık bir anlatım. Bırakın beni haykırayım der gibi: telaş içinde benzetiyor kendini türlü hallere... Bir ucu bunalımdan kanamalı, iç ağrısından akıtmalı bir serzeniş andırıyor yazdıkları. "*pis ağustos gününden beri Yeis içindeyiz A'bi*" Levent Karataş'ı bu kadar çoğul arama içinde, bırakın Seyhan Erözçelik'le Ece Ayhan'ın bıraktığı yerden özgün çuvalını sırtından indirmeden konuşan bir şair olarak analizim.

Çıktı!

Herkes Acısına Kabuk

şiir

Naci Bahtiyar

Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, (şehir ?), Nisan 2018, 88 s.

gülüşünden çağlıyor
bir uzak ülkenin sesleri
yaylalarda tel tel
büyüttüğün saçların
nefesi nefesine değen
ah o tutmamış sakuralar
kiraz ağaçlarının kıskanç mı kıskanç
o büyük, o gizemli gölgesinde
büyütüyorlar çekirdekli şaşkınlıklarını
orman bağına basmışsa seni
vardır bir bildiği
bir bulut ayak uçlarından öpmüşse
vardır bir umduğu
kanatsız bir güzellik o
koltukaltlarında taşıdığı
patikaların ayaklarına
sükûnetle dokunuşu
dağların doruklarında
bembeyaz atıyla şahlanan kış
kar fırtınalarının, ipeksi rüzgârına
taşıdığı lapa lapa alkış
bir parantezarasına
sığmayı bilebilen, kullanılmış
yapış yapış imgeleri
kışkışlıyor bayıraşağı
güzel yüzlü, yufkayürekli
efendi çobanlar
biliyorsun, parantezaraları sığınağımız
koşmak, gönlünce pabuçsuz,
çimenya, gönülükemiz
kenelerin bile sen koşarken
kenara çekilip hoplaya zıplaya
tâze otlardan derlenmiş
yemyeşil flamlar salladığı
karıncaların cırcırböcekleriyle
kolkola dansettiği, hiphop yaptığı
kertenkelelerin tangolara kulak kabarttığı
arıların, kanatlarına sinmiş bal kokularını
yaylaların üstüne üstüne bıraktığı çimenya
bak! bazbaz'ın hoş bir müziği
yayıyor yayladan yaylaya
bazlama kokularına karışan
acıktırıyor mu ne bu yayla havası
elde kalan ne bu hayattan
kendi hâlinde büyüyen
ürkek bir yürek
kendi hâlinde susaduran
mütevâzi, küçümen bir dağ şelâlesi
altından geçildikte
adamakıllı ıslanılan.

şiihâne

*(okunuşu: *kamiy bazbaz*)

** (*İtalyanca "herşey yolunda*)

AK PAK BİR TÜRKİYE ŞİİRİ

*AKP hat-trick yaptı diyen mizah ustalarına(!),
pırlanta yaka R ve S papyonlu kalemkârlara!*

I
Akşam güneşiyle birlikte nasıl da ak pak oldun Türkiyem
sanrı ve sendrom sandıklarım dahil her şeyim tıka basa
[kankara
yarından tezi yok ilk uçakla terk etmeliyim seni üzgün
[ülkem!
terk etmenin fiil harfi t'dir oysa trenle demeliydim aslında
Ergin Günçe sevgimden olacak havada infilak etmek isterim
gel gör ki mısra-ı berceste bazen ölme isteği aşk şiirinde bile
İstanbul ve Van'da ölmek Venedik'te ölmekten güzeldir
[belki de
âh, zamanı değil ki! kendileriyle buluşmama bilmem ki
[tanrım ne der
Tanrıyla buluşmak derin musiki ve güzel sözcükler ister

Ampul ve havai fişekler altında kederime damatsın artık
[Türkiyem
korna sesleri ve kalın ışıktaki kendimi ince ince keseceğim
[kimseye söyleme
âh, Esra adında bir sevgilim olsa da ne aşktan ne şiirden hiç
[kazanamadım
şimdi seni Ezra Pound ve Amerika bile benden çok sevecek
[ne yapabilirim
bu gece sabaha karşı ağzına sıkıp öldürmeliyim seni güzel
[ülkem!
Cemal Süreya Turgut Özal'ı düelloya çağırdığında
[otuzumda bile değildim
şiirden, ihtirastan, aşktan, ihanetten ve devletten çok
[korkmuştum nedense
unutma, devlet kol kuvvetidir sen gene de elinden kuvvet al
[derdi babam
Yoktu dünlerde evvelsi günlerdeki yoksulluğumuz

Buğday ve güle aşk derken ağlamaklıysam sen de
[ağlamalısın Türkiyem
mürekkebin içindeki acıyı aşka benzettiğimden olacak
[şehrim gibiyim
şehirler ve türküler hatrına oturup dertleşmeliyiz senle
[yorgun ülkem!
futbol ve falez tutkumandır toprak sahalarda geçti
[ömrümün üçte ikisi
hüzün hariç hiçbir şeyde hat-trick yapamamış olsam da
[böyle çok iyiyim
on yıl var kırk üç numara bu krampon sol ayağımı fena
[halde sıkıyor
parmak uçlarımdan kalbime sen yerlerime kramp giriyor
[sabah akşam
âh, bu hâlimle değil altı pasın içinde duran toplara bile
[vuramam
siz beni hüseyinî makamı bilin hâlâ kramp ve krampon
[vurdukça şedaraban
otuz yıl var kalbimin doğusu içimin doğrusu biraz da Attilâ
[İlhan

birkaç litre kan, bir hayli kemik, epeyce korku

Her ikindi, kendi cenaze alayımız geçecek sokaktan bekle
[artık
sivil şiir de Ece Ayhan da ölmemiştir belki, ne belli!

II
Gül ve makasa aşk derken ağlamaklıysam sen de ağlamalısın
[Türkiyem
âh, değil mi ki senin kan ve gül Özalp Maraş ve Sivas'tan
[sonra
uzaklık hevesi Uluderen, Taksim Gezin ve Reyhanlın var
babasından genç ve daha diri ölmüş kefensiz gömülmüş
[delikanlıların var
Taksim Gezi Parkı'nda ümitlerini ağaç dallarına asmış
[kızların var--
düş ve döz ölümlerden tin ve ten ölümlere genç ölümler
[yurdusun Türkiyem
daha dündü, son ölümlerin ya çapulcu gömleği ya üç renk
[bayrakla gömüldüler
mezar taşları bile yok çoğunun, sustukça cennetleri mavi
[neyse ki

Yeni evli delikanlı ve daha yedisine bile çağrılmamış taze
[bir gelin--
tepeden tırnağa tıpkı ülkem! Hâlâ buluş çağında, sanki
[eşiyle hiç yatmamış
parmaklarındaki yüzükleri çeviriyorlar dünya ve devrim
[niyetine
Ak Pak Türkiye projesi Van'dan Alabama'ya Muş'tan
[Afrin'e bir dünya yanlışı
ya dünya ya devrim, ya rahle ya riyâ birinden biri mutlaka
[ölecek!

III
Yediği tokat kadar gençliği gördüğü işkence kadar ömrü
[olmalı insanın
Ak Pak bir Türkiye hayatı benden öğreneceksen artık
[ağlamamalısın Türkiyem
yaşarken, ölüm sana daha çok acı vermesin diye beni bile
[boğmalısın hatta
devletleşmişse uzak akrabandan damat günahı onu ilk sen
[öldürmelisin
"insan süsüdür günah" demiş ya Cemal Süreya günahtan
[ölmelisin hatta ve hatta!
Sağken yarasını iyileştiremeyen biri için kırktan sonrası
[in'kita nasılsa:

*Gözüm kaldı şu kaplanın postunda
Azrail de can almanın kastında
Döne döne teneşirin üstünde
Yunmayınca gönül yardan ayrılmaz**

Ah, in'kita, uzatmanın dört dakikası da dahası da fazla be
[Hüseyin!]

*) Karac'oğlan

Serap Aslı ARAKLI

MART

çiçeklerdir bu dünyanın asıl yetimi
(Zafer Acar)

Nisan değil de mart
ayların en zalimi
babamın şiir kışı annemin kuşluk düşü
ılık kar mütevazı yağmur
Gebze'deki Araklı çocukluk kışım

Benşimdi bir baharla örgü-
lüyorum kendimi kederimi
geçmişin ilmeğiyle
kan sesli bir mendilde
geçmişimle geleceğim
bilsem ki Edip Cansever gücenmez
tüm şiirlerimi Antep'in kırmızı düzlüğüne serer
Malatya ve Nazilli kokan istasyonlarda
esmer tenli ve upuzun boyunlu kadınlar yapardım

[kendimden

Al Pacino'nun dans tuzağına düşer şiir sinema kokardım
şiir sinemanın ustura bıçağıdır der çok korkardım

Nisan değil de mart
ayların ve şiirin en zalimi
ister kızsın ister kıskansın Eliot
erisin dağların tüm karı hemen erisin
defterlerimden bilmeli beni dost düşman
defterlerimin epigraf sayfaları ki kar şarkıları

Defterimdeki bahar ne mart ne nisan
kış ve bahar ötesi bir şey içimin çiçek açması
şiir değil elbette
siyahı ve hüznü marifet sanmak
şiir olsa olsa rimel ve kan lekesi
gözlerde ve kalpte--

Zalim ya da zarif hiçbir şey ölmese benden önce!

Üsküdar, 2 Nisan 2018

Muharrem SÖNMEZ

HATIRLAMA DERSLERİ

ses boşluktan sekebilir dikkatli ol
hayatın bütün karıncalanması bir günden
ne çok sevdiğini düşündüğün anda
o kız seni *terkedebilir*
sen bu fiili ve kalbini ona bitişik yazmışken

kedileri herkes sevebilir
herkesin planı başka
herkeste iptidai bir gelecek kurgulanması
daha kötü ne olabilir ki derken
kaçırdığın onca güzel şeyle yaşlanabilirsin

ama ben göğsümle genişletiyorum daralan her ağrıda
haykırışı boğazında düğümlenenlerin
bu öyle söylenecek şey değil diye sustuğunda
iklimler zamanını şaşırabilir
ama sen güneşi her gün kapına getiren
o duyguyu hatırla...

Zabit KARAKÖSE

UNUTMAK YARINLARI

ilkbahar

gözlerin intiharı arkasına saklamış
harelerle süslü ağılı bir çiçek
senin o kendine has yokluğun
senin o ellerine kalem yakışmalar
işte şairler camiâsında ilham soluğun

yaz

ılık bir yağmur yağıyor göklerden
bir anne çocuğunun yüreğini çekiştiriyor
tembihliyor:
"tanımadıklarına âşık olma sakın!"
roman değil film değil
çocuk ilk gördüğü kıza vurgun
aşklar böyle göveriyor mevsim bilmeksizin

sonbahar

kirpiklerin -- kirpiklerin
nota bilmez bir serseri kırmış olmalı
kirpiklerini
ve kirpiklerin
kim dikmişti kirpiklerini

ve kış

uyurken ayağım üzerinde
ayağının kalakalması

bu idi ömrümün romanı

Mehmet RAYMAN

HIŞIRTI

bir varlığın olayım
bu sefer daha yakışıklı yarat beni
bir nehre benzesin akışım
birliğin içinden yalnız beni gözetle
ırgın yanımı hiç getirme gündeme

fırlama yerine koyanları yadırgama
geldiğim gibi hemen başa geçeyim
amorf yığını taşların yağını çıkaran
bir adam tanırım eğin ellerinde
bir koşam kabuklu ceviz hişirtisi

umut verenlerin çok olsun
bayramdan bayrama bile olsa
belleğimden hiç çıkmıyor
kâğıtlı şekerin hişirtisi

bir eşik var aramızda
öyle bir sınır ki sırat köprüsü sanki
çerden gelen sese göre mevsim güz
başka bir çıkışa savruluyor yapraklar
hiç aklımdan çıkmıyor
ansızın bastıran yağmurun hişirtisi

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XV

Oresay Özgür DOĞAN

“Çekildi rüzgâr karanlık dağ mağaralarına.” Lorca

Yaşamı kodlamak için hikâyeye katılan karaktere. Dünya çapında gülümseyen şiirsel verimlere. Belirsizlikte hazı yakalayana. Yakışır şairim sana, diyene. “Şarkı sözü gibi” şiir yazıp, şiire muhtar olanlara. Çok haklısınız Sayın X, cümlesine. Sanatsal bir yaklaşımla kapıyı çalan ateşli sokulmalara. Değer biçilmiş susuzluğa.

Meşrebi şiirsel sıfat ağırlayan şiirsel dokunulmazlığa. Kendine biçtiği şiirsel role uygun ve yakışan bir özgeçmiş kurgulayan şairlere. Şiirimi övgülerinle zenginleştirdiğin için teşekkür ederim, diyene. Ateşi sönmüş şiirsel ifade gücünün okuru allak bullak eden yıkıcı etkisine. Tebrikler, kaliteli şiirmiştir, diyene.

Şiirsel yozlaşmaya çapa yapanlara. Çarpıcı şiirsel tespitler bekleyen uzay yolcularına. Kuşak kuşak çözülen usta şairlere. Şiirsel pişmanlığın tekdüze kalıntılarına. Geleceğin şiir kütüphanesine kitap yazanlara. Şair- eleştirmenin valla hiçbir şey anlamadık abi diyen çevresine. Estetik kimliğin yeni çıkan şiirsel sakalına. Beş kavanoz şiirsel bal satan şair yazarlara.

Kışkırtıcı okumalar ve yazmalar dilerim.

*****

Çıkıp benliğin odalarından sen ne yazıyorsun, ona bakıyorum. Mülkiyeti perçinliyor meydan okuyan şehvetli sayılar. Gülümsüyor yeni görevler ve karakterler doğuran sistem referans numaraları. Denemek istediğin Şey'lerin arasında sıkışıp kalmak! Bir soru listesiyle tutuşup... Nasıllar! Absürd-sürd-süzlük! Yer edinmek. Nodüller! Annelerin Babaların ördüğü korkuluk! Boş kümeler!

Evet. Tavsiye ederim. Uzun bir ara için belenmiş iç değerler dizisi. Şiirlerini meşe fiçide dinlendiren şairler zamanı. “Kafakol İlişkileri Yönetimi ve Ödül Listesine Kayıt” konulu yaratıcı kurslar! Suyun başına çöreklenmiş akbabalar! Tavllanmış ödül bekçileri. Kaydırak şenliği!

Ayak ayaküstüne atmış epistemolojik başlangıçlar yapan şömine ölü içtencilik. Kapıda, Dikkat Kaos Var! Bekleyişi. Edebiyat içi ölçülü ve tutarlı bir tutumla!

Kutlarım, kutluyorum, kutlarsınız, kut, kut kut! Anketli şenlik. Çılgın hevesler mağarasından çıkıyor güvercinler. Sakin ve seyrende gidiyor fırtına. İçeride. Günlük güneşlik dışarı. Uzun için ölçülebilir benlik. Yamalı küçük kalede kuşatma senaryoları. Gece yine sıcak kırmızılı bir sarışın. Açılış sözlerine tırmanan kargaburnunun gücül objesi. Dokunup kaçıyor "Kendi Kendinin Celladı"! Düşünüyor. Düşünüyor. Belki yarın sana gelirim.

Akıl Muayene İstasyonlarındayız. Ürperiyoruz.

*****

Vallahi güzel şeyler yazıyorlar, güzel şeyler söylüyorlar, ısınmaya çalışıyorum! Umarım beğenirsiniz. Bu arada küçük heyecanların huzuru, seçilmiş sözcük ve seslerden oluşan deneysel bir yaratının içerisine gelip yerleşen dokunaklı sessizlik de olguya dâhildir.

Şimdi kaldıysa geride iyi şanslar teşekkürüne yapılmış naçizane birkaç kişi, tebrik fabrikalarıyla çağını yakalayan bu gnostik bahçede? Kaldıysa geride, haber salıp dört gözle bekleyen yarasına kabuk bağlayan.

Neyse. Devam edebilir miyiz?

İnanın, çok sıkıldım. Bir ara bir teşrifat gürültüsünde kaybolanın, beyin sulanmasına kulaç atması da gösterinin gülünç tarafına yazılmalı diye içimden geçirdim ama sonra vazgeçtim. En iyisi kalabalıkların arasına gizlenip, çekip giden

için bir şeyler yazmak veya ürküden okunan su yüzüne çıkmamış üzüncü. Dedim ama o da olmadı! Ve hatta bir ara, bir yıkımın karanlığından akan duygularla, köpüren biçimlerin sökülmiş taşlarını boyamayı da düşündüm. Yine vazgeçtim.

Ama yüreği güzel insanım işte! Belki düşünmeden edemiyorum, belki de şeytan dürtüyor! Çünkü bir ara da [Bu serseri sıkıntıya gizemli bir yol bulmak ne zormuş!] çelişki yığınlarını deşmek için çırpınan "Törpü Ustaları"nı düşündüm.

Evet, olmadı! Sıkıcı bir gün! İşin ilginç tarafı: Teselli için siyah beyaz gençlik fotoğraflarının da bir anlamı kalmadı ve hatta bu noktada uykusuzluğundan taşmış, peltek tümcelerle koşturan renklerin yok oluş imliti de bir şey ifade etmiyor.

Sonuç, küçük bir taşkınlık ki üstelik paylaşımlarımdan ben sorumlu değilim. O derece yani! Neyse, oturup iyi veya hayırlı bir gecenin odasına, moda birkaç kitabın arka kapak yazısını okuyayım, ayarlanmış yorumlar için.

*****

Evet, nesnelere kafes örene diliyle. Haykırıp, takıntılı bir alkış için, varlığına hep düş kırıklıkları eklenen o büyükkeşmekeşe.

Ağır ağır, tanrının bir imza verdiği spleenlerden, kentli ağıtlardan, korkulardan, sonelerden, şarkılardan, mimoslardan, ölçülü ahlardan vahlardan, pasajlardan, "Adressiz Mektuplar"dan, bellekli yazılardan, eleştirel ilişkilerden süzülerek yaşamla bir bağ kurmak için; aklın gözüne yakalanan ödül avcısı yalnızlığın kuzinesinden alınan ateşle yakılmış meşalelerle aydınlanan "İnsanları Seyreden Güvercin" gibi yaşam fotoğraflarını savurmuş bir katoptromansinin güzünde şiirle monad bir yakınlık oluşturdu ki buna hazırdı.

Açıldı bir gece keleş için pencereler ve kutsandı, dilinin nadasında ayaklanmış hüznlerin nesnel karşılığı öncü ve yakın ve yalın imgeleri, ağızdan ağıza gezdirilen.

Belki de estetiğin gamzesine yuvalanmış bilindik hikâye, kör dürtü için taş sektirmece. Sonra seviyeli bir boşluk diğer seviyeli bir boşluğa eklendi. Depresif bir düğündü. Meyilliyiz, bu küçük dokunuşlarla anlam çoğalmasına yürüyen, göz kamaştırıcı denize.

*****

Bazen, algımın kendini bir ağır yitimi ile görünür kılması, beni sarsıyor. Bu akşam, en az üç yeni sezon şiirimini yalnızlığa çevrilmesinin şiirsel duruşumu daha da parlatabileceğini düşündüm. Ki şiirim her yaşta okurla aynı yaştadır, çember çevirir gibi çeviriyor düşlerini. [En güzel kendi ölüsünü gömüyor yontu.] Belki böylelikle gecenin ruhuna pul o sıkıcı anagojik anlamın cevrinden bir nebze olsun uzaklaşabilirim.

*****

Klan savaşılarına hazırlanıyor acıya ve sessizliğe ve hiçliğe rahle kuranlar, parmaklarının ucunda hassas görevler. İlkelerini parlatıyor yay ve ok, işlenmiş tahakküm; dilinde özümsemiş uykular. Bir duanın içinde palazlanıyor yadigar alışkanlıklar gecikmeler kendi kulağına fisıldıyor yok oluşu.

Avlunun ortasında ilginç delilik, uzamını arıyor av hayvanı yetenek sırlayacak aklı başında olmayanlar için. Aynasında şiir falına bakıyor kurumuş ağacın olgun meyvesi, kalpleri yalayacak ayakları yere basmayan heyecan kasırgası.

Saatine bakıyor çay için iyi akşamlar gülcüğü, okumaya çalışıyor lekenin yüz ifadesini. Uzak bir köşede küçük bir öyküde kendi ra'sını arıyor yavru bokböceği, şaşkın gözlerle izliyor dünyayı iten babasını, hep hatırlayacak gözyaşlarının acıya faydası yok dediğini.

Bak bizi bu yalnızlıklar bu yok saymalar kurtaracak, incedir günah ekleme sözcükleri.

*****

Ateşini ve unvanını pekiştirmiş tanrısal yaklaşımla harmanlanan üzüntü ve karşı duruşla yoğunlaşmış her arayışın ağırbaşlı bir hüznün için seçip bir araya getirdiği manalar yumağı, beklentiler için anlam itilimi önemli ikincil yan etkiler

NAKŞİBENDİ

şairler işler,
sadece onlar bırakır
kalbin üstüne aşk işaretini

sevmem kelime oyunlarını
amma
şairlerin yolu tahrik art'tır
sözcüklerle çeker zikrini

sözü terbiye eder
hayatla doldurur sesin içini
ahiri muhabbeti olmasa da
teveccühü insana, insan olana
bir tek ona söyler güzel derdini

şiir dindir ey mümin!
şiir im'dir, vardır elbet ritüelleri
ve her şiir inmek için yeryüzüne
bekler kendi peygamberini.

şairler işler,
sadece onlar nakşeder
ruhun üstüne aşk işaretini.

---

ve sonuçlar doğuruyor, zevk sahibi kalabalığa. "Uzak geçmişine" kendi farkındalığını yazsın kalıbıyla sırlanan bu kuşaveaçayapıştırılmışhuzursuzluk.

Her arayış, gerilimi yükseküncel modern tedirginliği doğuran gerçekler için tavır ve mimik nakline ihtiyaç duyuyor. Eksikliğe kıvranıyor uzak durduklarının zarafeti bir sıfat seçimiyle nesnesine yamayan ayışı. Yürüdüm tarihin başına dalgalarvedeliler çaldım arındırılmış suya. Sen bir kule gözcüsüsün, ele avuca gelmeyen zamanlar arayan.

Ben senin kurduğun saatte portrelerini asmış bir tuvalin içindeyim. Ben bu sürçmeler coğrafyasında çevirip tersine yüzünü taş atmaya başlayan bir tuvalin içinde niteliğini kemiren oluşumlar birbirinin üzerine bindirilmiş yeminler birbirini eriten devşirme imgeler ve sıvanmış çatlaklarla birlikteyim, seni saklayan.

*****

Bak, bu süttten kesilmemiş ıslahevine akıllanan gıcır gıcır rötüşlü kariyerli bir var oluşun tazelenmiş tutkusuna kıyı arayan keyfine bandırıyorum uçarı ve dalgin benliğimi.

Ey güneşini sırtında taşıyan ölü, aşk içindir aramızdaki bu kuşku mesafesi.

UYKUSUNDA DOĞAN ŞEHİRLER

Gölgem eriyor karanlığın ağzında
Alev almış, naylondan bir ceset gibi
Soluklanayım desem bir dem vakit yok
Sanki bir şeyler tutuyor
Kavrayıp kocaman elleriyle
Soluksuz bırakarak boğazımı
Eritiyor aslanağzı çiçeklerimi

Saf bir incelikmiş gibi düşüyor karanlık
Üşüyen asfaltın yırtılan elbisesine
Eskiden olsa aldırmazdım, bulmaya çalışırdım gölğemi
Belli belirsiz şekillerden umutlar çıkarır
Karanlığın belini iki lafla kırdardım
Fakat artık biliyorum
bu hiç bana göre değil
Çünkü artık kesemiyorum bileklerimi

Üst üste yığılmış kentler gibiydi mahallem
İçinden çocuk sesleri hiç eksilmezdi
5 Nisan'dı vakitlerden
Bir an köy dolmuşlarının yanaştığını anımsadım
Sonra yavaş yavaş ölümü kanıksadım
Şimdilerde garipsiyorum hem kendimi hem mahallem
Sessizlik bir cenaze gibi
Sarıyor sokaklarımızı

Dünya değişti ve ben bunun farkındayım
-Daha acı veren şey farkında olmaktan
Değiştirememekmiş farkında olduğun şeyi-
Her gün yürüdüğüm şu meydanlarda
ellerinde dikedörtgen kutucuklarla
buuuz gibi dondurulmuş kalabalıkları görmek
Her şey değişti!
Bakkal Ahmet bile öldü.
Kendini astı merdiven boşluğuna

Ben nereye gitsem gölgem gelirdi eskiden
İşlerin çığırından çıktığını
Görmüyor musun?
Yağmurdan gayrı kimse sulamaz oldu çiçekleri
Eskiden insanlar pazarlardı ürünleri
deli değil artık şair bile aşkı anlatacak kadar
Güneşin ağlaması değil midir çaresizliğin belirtileri

Yabancıyız
Aynı zamanda yalancıyız da
Beyinlerimiz ve dilimiz arasındaki mesafe
Açıldıkça açılıyor
Karakollar kuruluyor bu yolların üzerine
Biliyorum her şey değişti
Durdu aynanın içindeki zaman
Benim için doğdu şehir uykusunda
Ve artık eminim
Gölgem kurudu karanlığın tortusunda

ALİ ASKER BARUT İLE SÖYLEŞİ

“Şairler ölürken şiirlerine saklanır.”

Sorular: Ümit YILDIRIM

Ümit Yıldırım: Sizi şiire götüren yaşantılar nelerdir? Ne oldu da kendinizi şiirin içinde buldunuz?

Ali Asker Barut: Çocukluğum, nenemin ağrıları, acılar, gözyaşları, kederli bir coğrafya, “küle çevrilmiş” bir büyük geçmiş. Bunları en iyi şiirin diliyle anlatabilirdim. Bunlar yaptı benim şiir dilimi.

Ü.Y. :Şiiriniz kafa şiiri olmaktan uzak tam bir yaşantı şiiri. Duyumsadıklarınızı düşürdünüz şiire. Niçin ve nasıl yazıyorsunuz, hangi zaman ve mekânlarda?

A.A.B. : Bu sorunun cevabını sevgili Ramis Dara daha ilk kitabım Rüzgârla Dolu için yazdığı bir yazıda vermişti, “Gerçek ya da imgelem dünyasında yaşamadığı, duyumsamadığı hiç bir durumun, olayın, an’ın şiirini yazmıyor, yazmayacak; yazdıkları, yazacakları yaşam çizgisinin ‘estetize edilmiş’ seyir defteri olacak hep” diyerek. Yazdıklarım yaşadıklarımın bir ilişki kurma yolu. Kendimi ve çağımı anlamak ve anlatmak için yazıyorum. Mekânım ise yeryüzü ve dünya.

Ü.Y. : Walt Whitman “Büyük izleyiciler yoksa büyük şairler de olmaz,” der. Şair, kendi okurunu oluşturma gayretinde olmalı mıdır? Okurunu da bir şiir gibi inşa etmeli mi?

A.A.B. : Söz değirmeni dönüyor, durmadı hiç. Acılar ortak olunca, dertler ortak olunca, çekilenler ortak olunca, okur için ayrı bir gayrete ne hacet... Söz doğruysa, eğmeden bükmeden dosdoğru söyleniyorsa doğru bir söz, su çatlağını bulur misali gider yerini, kişisini bulur zaten.

Bir yemiş bir yiyecek gibi bir sözün, bir şiirin alışkanları da çıkar mı zamanla? Çıkar, çıkar da bunun için şairin ayrı bir mesai yapmasına, kafa yormasına gerek de yok hacet de. İki şehrin arasında duran bir dağdan ve o dağın üzerinde taşıdığı görgü ve huylardan akrabam ve arkadaşım olan Murat Yalçın’ın sözü ile cevaplayayım:

“Ali, biz kendi gökkuşağımızı kuralım; bakan bakar bakmayan geçip gider.”

Ü.Y. : Şiirinizde tekrar eden “ay, su, deniz, gemi, yıldız, kuş” gibi izlekleri kullanırken aynı zamanda kendi kişisel dünyanızı kuruyorsunuz. Sizin şiirinizin mekânı gök (ay, yıldız, bulut) ile yer (nehir, deniz, tren rayları, kent) arasında –belki de iki akıntı arasında- somut bir cehennemî işaret ediyor. Dünya neden bu kadar kötü bir yere evriliyor hiç durmadan?

A.A.B. : Bir gökkubbe altında bir kader ile duruyor, bir kader ile bulunuyoruz. Bir güzel konukluktur bu. Bu güzel konuklukta iki büyük görgüyle olgunlaşır, zenginleşir insan ve dahi

insanın gönlü ve ruhu. Yeryüzü mekânımız. Yeryüzü ve gökyüzünde sesleyen soluyan ne var ise bize geliyor, biz onlara geliyor ve etkileşiyoruz sabah akşam gece karşılıklı. Şiirimin mekânları “ay, su, deniz, gemi, yıldız, kuş” ile “nehir, deniz, tren rayları, kent” arasına kurduğum kendi ağımda iki görgüyü şiir ile edindim ben: Yeryüzü ve gökyüzü görgüsü. Bu iki görgü şiirimin iki elbisesidir aynı zamanda. Bu iki görgüyü dün buralardan geçenlerden miras aldık ve yarın geleceklere bizden kalacak bir mirası götürüyoruz bugün omuzlarımızda.

Şiir bilen şiir anlayan biri gökyüzüne baktığında gökyüzünü, milyon yıldızları, Ay’ı, Güneş’i, gündüzü, geceyi, gündüzün gecenin büyük küçük, canlı cansız varlıklarının kendine has duruş, durum, şekiller ve hareketini görür, onlar ve akan milyon yıldızlardan, Ay’dan, Güneş’ten bir görgü kazanır içi. Aynı şekilde yeryüzüne, ağaca, suya, dağa taşla ve toprağın üzerinde tuttuğu bilimum büyük küçük, canlı cansız varlıklara gözüyle eliyle ruhuyla dokunmak bir yeryüzü görgüsü kazandırır ona. Diyarbakır’da Dört Ayaklı Minare’nin altında minarenin ayaklarına isabet etmiş kurşunların acısıyla “taşın” bile yaşama hakkını savunurken kirlî bir senaryoyla o taş ayakların altında katledilen Tahir Elçi bu görgünün sahibiydi mesela ve bu görgüyle kaldı işte vicdanlarımızda.

“Dünya neden bu kadar kötü bir yere evriliyor hiç durmadan?” sorusunun cevabı bende, bizde değil. Bir avuç insanın büyük hırslarına kurban gidiyor dünya. Bir büyük çaresizlik içinde bu soruyu soruyor bu çılgıncı koparıyor zaten epeydir şiir. Kısa bir zamanda “İnsanın derdini yine bir insan alır”, “İnsanın merhemi yine bir insandır” gibi insanca güzel bir anlayıştan “İnsan insanın kurdu”, “İnsan insanın cellâdır” anlayışına nasıl gelindi, nasıl bir hızla bu noktalara evrildi aklın duygunun alacağı şey değil. Bildiğim, herkes bu cehennemde tek ve de arkadaşsız. 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında yaşananlar üzerine yazdığım şiirde “Yanmış yıkılmış evler yoksa da görünürlerde / Her evde rastlarsınız / Acıyla yıkılmış bedenler var” tespiti var. Evler sağlam ama içindekiler yaralı. Evler yıkılmamış ama içindekiler iyi değil. 2000 sonrası yıllar, insan için büyük zulüm yıllarıdır. Zalimler tarihin hiçbir döneminde bu kadar patavatsız, bu kadar pervasız, bu kadar çüretkâr olmamıştı. Utanması da kalmayınca zulmün şiddeti artıyor. Her geçen gün de artmaya devam ediyor. Ve galiba değiştirmeye değil ama insanları yarınları bir tek yine yeniden şiirin gücü var inandırmaya.

Ü.Y. : İlk şiir kitabınızın ilk dizesinden itibaren şiirinizde “ay” sözcüğü tekrar eden bir motif olarak görülüyor. Hatta bir şiir kitabınızın adını “Ay Sözlüğü” koydunuz. Bu kitabın oluşumu Turgay Fişekçi ile yaptığınız söyleşide var. “Akşam, gece, yıldız, gurbet, yalnızlık, yabancılık, deniz” izlekleri hep “ay” motifini destekleyen unsurlar oldu. İzlenimci, dışavurumcu bir yönü var şiirinizin. Tevriyeli bir sözcük olan “ay” nasıl bir anlam taşıyor sizin için?

A.A.B. : Nenemin biraz şakalı, biraz korkulu, biraz efsanemsi anlattığı bir hikâyesini unutmam, unutamam hiç. Arkası orman, önü bir küçük dere ve tarlalardan sonra ağaçlar içinden geçen Munzur suyuna bakan köy konağında, bir bol yıldız ve ayılı yaz gecesinde nenem damda uyur. Köyden nenemin şakayı seven kız kardeşi gibi sevdiği bir kadın arkadaşı, nenemin iyice uykuya dalmasından emin olunca dedemin de onayı ile üzerindeki yorganı hızla çeker. Nenem yorganın altında çırılçıplaktır. Uykusundan sıçrayan ve neye uğradığını şaşırarak nenem, o büyük korkuyla tuhaf sesler çıkarır. Yaşlı kadın, konaktan aşağı tarlalara ve Munzur suyuna doğru elindeki yorgan ile koşmaya başlar, nenem de aynı hızla onun peşinde. Ama o şokla ve korkuyla çırılçıplak olduğu aklına gelmez ve ayın ışığı altında çırılçıplak, ağzından tuhaf, anlaşılmasız sesler çıkararak yorganın peşinde koşar. Nenem, aklının başından

o gece uçmamasına hep biraz şaşırarak ama şakayla anlattı, o ay altında yorganının peşinde çırılçıplak koşan kendisini. Bir de dedemin taş konağın damında elinde bir kırma, canavar Ay’ı serbest bıraksın diye tutulan aya karşı (tenekelerden çıkarılan sesler arasında) ateş etmesi, çocuk ruhumda derin izler bırakmış bir görüntüdür. Ayda öyle büyük, öyle tılsımlı, öyle değiştirci bir güç mevcuttur ki üzerine düştüğü her şeyi kendi renginin,

RENKLERİN DİLİ BEN OLSAM

herkes potansiyel suçlu bu kazada
hiç kimse masum değilmiş
hiçbir renk de...

kendi ışığının etkisi altına alır. Büyüler onları. Bana öyle gelir ki bütün nesnelere, yıldızlar, kuşlar, böcekler, taşlar, ağaçlar, rüzgâr gece ayın altında kendi gerçek efsanelerini bulur ve o efsaneyi konuşurlar kendi aralarında. O ayın altında gece ürpertici başka bir büyüleyici dil konuşulur, büyük sırlar fısıldanır, eski büyük sırlar taşınır ve iyi ki derim insan o sırları, fısıldananları uykudadır da duymaz işitmez yoksa delirir.

Ü. Y. : Frankfurt Seyahatnamesi'nde "Uyku, geceye bir panzehir gibi tesir etmese insan, karanlıklar içinde duyacağı ve göreceği şeylerle kolayca aklını oynatabilir," diyen Ahmet Haşim'e bu düşüncelerinizle yakın duruyorsunuz. Aslında "Akşam ve Ay" izleğini edebiyatımızda ona kadar derin ve yaygın işlemiş bir şair de yoktur. Ne dersiniz?

A.A.B. : Daha derin, daha derinlikli bir şey var "akşam" ve "ay"da. Tabii edebiyat öğretmenlerinin derslerde öğrencilerine, çok büyük bir sır verir gibi anlattıkları, Haşim'in, "kendi yüzünü çok çirkin bulduğu ve bu sebepten akşama ve onun karanlık örtüsüne sığındığı" yarı şehir efsanesini bir yana koyarsak, Haşim'de ben akşamdan bir yakınlık arama ve dertlerinden, elemelerinden o akşama sığınma zayıflığından çok, akşama ve aya çıkma cesaretini gördüm, görüyorum hep. Büyük bir geçmiş (mazi) ve içindeki o büyük geçmişte kalmış kayıp çocukluğunun sesini duyduğu, aldığı akşama çıkmak, ayın altında fısıltılar ve gölgeler içinde "için" ve "dışın" fısıltıları ve gölgeleri ile dolaşmak, gerçek anlamda ancak bir büyük cesaret ile açıklanabilir sanımcı.

İlk şiirlerimde bir izlek, bir görüntü iken sadece, son şiirlerimde ayın altında ve gecenin içindeyken sözlerimi "daha derin", "daha derinlikli" kılıyor, anlamını büyütüyor sözlerimin ay ve karanlık. Tesadüf olmasa gerek: Çocukluğumun bütün hikâyelerini bütün çocuklar gibi hep gece dinledim ben. Gündüz hikâye anlatılmazdı, anlatmazlardı. Gecenin olması, karanlığın iyice bastırması beklenirdi. Hz. Ali'nin günler haftalar süren cenkleri, geri dönülen büyük yolculuklar, efsaneler, masallar ve büyük destanlar böyle bir ayın altında ve gecenin içinde anlatılırdı.

Büyük bir geçmiş ve o büyük geçmişte kalmış kayıp çocukluk ve o eskiyi, eskilerin sesiyle anlatmama zaman, zemin ve ilhamı veriyor ay ve akşam.

Kendi akşamımdan, "Haşimlik bir akşam iniyor" diyerek Haşim'in akşamına Aşağı Üsküdar'da bir göndermede bulunmuştum. Ay ve akşamdan Ahmet Haşim'e akraba ve arkadaş çıkmak (çıkarmak) gururumu okşadı ayrıca, teşekkür ederim.

Ü. Y. : Şiir kitaplarınıza bakınca -bütün çeşitliliğine karşın- öyle belirgin kırılmalar, sapmalar yok şiirinizde (Aşağı Üsküdar dâhil). Hep büyük bir şiire çalışmışsınız. Hatta şiiriniz kitabınızın bittiği yerden yaşama dokunmaya devam ediyor... Derine, içe çalışıyor oluşunuz şiirinizi "kanayan bir yara"ya dönüştürmüş. "Cam kırıklarının kestiği elim değil / Bütün bir ömrümdür kanayan / Aldığın avuçların içinde" (Yenilmiş bir Medeniyetin Sesiyle, 432) diyorsunuz. Nedir sizi böylesine yaralı yapan? Belki de şöyle sormalıyım: siz insanın tahammül ötesi acılara katlanıyor oluşunu neye bağlamak istersiniz? Çekilen bu acıların bir anlamı var mıdır? Olmalı mıdır?

A.A.B. : Gücün, zayıfa karşı kuvvetin karşısında vicdandır şair. Ve elinde şiir diye sadece ve yalnızca bir sur var. Nicedir iktidarda olanlar muktedirler şeytanca bir aklın uyarısı ile mazlumların dilini kullanıyor, onların kelimeleri onların sembollerini ile konuşuyorlar. Mazlumların ele geçirilmiş söz coğrafyasında kırık dökük kalplerinde ve yaralı ruhlarında zalimler fütursuzca atlarını koşturmaktadır dörtlü. Söz

kıymetten düşmüş, kelimeler manasız kalmış ve sözler artık mazlumun anlatmada kifayetsiz ve yetersiz kalmış ise topyekûn bir suskunluğa geçmekten başka ne çaresiz kalmıştır mazlumun ve bundan âlâ dert mi olur şaire? Sağımız solumuz acı, gözyaşı ve bu büyük acı gözyaşı deryasının en ortasında şair nicedir üflüyor sura, ama herkesler sağır üflenen sura, kimseler duymaz kimseler işitmez.

Amin Maalouf'un Semerkantlı Hayyam Ömer'i şöyle konuşur: "Yaralı kuşlar ölürken saklanır."

Şairler ölürken ise şiirlerine saklanır. Büyük acılara karşı işte o saklanmadır o büyük tahammülü, tahammül gücünü veren.

Bir gerçek inanmış; ibadeti, duaları ile bir Allah'a saklanır. Bir derviş, bir yol rayberi yürüdüğü yolun "çilesine" saklanır. Bir hükümdar bir asker gücüne saklanır. Dert dert diye yaralı gönül tellerini titreten dert, gam ustaları "derman" der, yine derdine saklanır. İnsanın tahammül ötesi acılara katlanıyor oluşu hep öndeki bir düze çıkma, bir feraha ulaşma, karanlığın en sonundaki ışığı görme inancından, duygusundan değil mi?

Ü. Y. : Vicdan ile vefa ile sizi besleyen kaynakları hep dile getirdiniz. Geçmişin büyüklüğünü savunurken geleneğe yaslanmayan "üretilmiş kof insanı" boşa çıkardığınız bu yazılarınızı Şairin Gölgeleleri (2018) adlı kitabınızda topladınız. Şairi bütün ideolojilerin üstünde bir yere koyan gönül evinizde kimler yok ki: Şeyh Galip, Dadaloğlu, Memet Fuat, Yunus Emre, Karacaoğlu, Eray Canberk, Sezai Karakoç ve diğerleri... Görünen o ki bu tür yazılara devam edeceksiniz.

A.A.B. : Modern şiirimiz halk şiirine mesafeli ve burun kıvrıyor biraz da halk şiirine. Şairlerimizin ise halk şiirine yukardan biraz bir tavırları var. Halk şairlerini ve şiirini küçümseme tavrına karşı bir tavırdır Şairin Gölgeleleri. Ondan ona ondan ona sürenler ile sürüp gelen bir büyük yolu hatırlatmak ve onlara hak ettiği saygıyı geri verme kitabıdır. Ve dediğin gibi içine modern şairleri de katarak sürecek daha bu yazılar.

Çıktı!

Sur ve Sır

şiir

İbrahim Tığ

MedaKitap, Alba Yayınları, Mart 2018, 64 s.

ŞAİRİ ÖLDÜKTEN SONRA SÜSLEMEK

Hakan UNUTMAZ

İkinci Yeni'nin gün şahidi son isimlerinden birini, Ülkü Tamer'i, yakın zamanda kaybettik. Kaybedilişin ardından sosyal medyada, özellikle şairin "Konuşma" şiirinin son dizesiyle ismini anıp içimizi rahatlattık. Yalan değil, ben de aynı şeyi yapanlardanım. Sonrasında fark ettiğim durumla beraber sanal sistemde ne kadar da çok şiir sevdalısı (!) olduğu göze çarpıyordu. Gündelik hayatta bir şiir kitabının kapağını bile açmamış kişilerin; en son lisede, edebiyat dersinin birkaç saniyesinde adını duymuş olduğu bir insanın ölümünden sonra "Yayıyor muydu ki?" şaşkınlığını atarak arama motoruna şairin adını soyadını girip dadanması düşündürücü bir durumdur. İsmi sevip sevmemek apayrı bir konuyken, bu sanata ömrünü vermiş şairlerin bir saniyelik parmak oynatımıyla anılması üzücüdür, korkutucudur.

Günümüzde her birimizin en az üç ondalığa vurulacak sayıda sanal arkadaşlarımız var. Bu sanal arkadaşların çoğu da edebiyata gönül vermiş gözükken, tekerlemelerden bozma şiirlerinin övülmesini bekleyerek düşlerinde kendilerini "Şairler Sultanı" olarak resmeden kişilerden oluşuyor. Dışarıdan bakıldığında ülkede şiire bolca değer verildiği, şiir kitaplarının peynir ekmek gibi satıldığı düşünülebilir. Bu kadar şairin, şiirden anlayanın olduğu coğrafyada tüm kitap evlerimizin en can alıcı raflarında sıra sıra şiir kitabının olması gerekirdi değil mi? olmamasının nedeniyse çok basit: Bilinçsiz kıskançlık! Bilinçli kıskançlık olsaydı şair bir nebze kendini geliştirmeye adar ve bu adamayla rakibi gördüğü dizelerin üzerinde yazmaya çabalarlardı. Şimdi ise kendi yazdığı kötünün seviyesinde dizeler görmek için rakipleri bambaşka yönden aşağı çekme politikası mevcut. Çekemediklerimizse bir an önce ölmesini istiyoruz. Evet; bir şair, belki de sanaldan öte arkadaşı olduğu birçok şairin ölmesini istiyor! Ölümün ardından yakacağı ve beğeni kazanmak için uğraşacağı yuğu şimdiden hazırlıyor. Her kuşak, kendinden önceki kuşağın ölmesini bekledi. Beklenti genişledikçe şiir sanatı duruldu, küflendi. Dergiler birer arena, ödülleri birer mızrak, fuarlar ve etkinlikler birer kalkan görevi gördü. Kör dövüşün galibi olamayacağını bilerek de olsa pijamalarımızla seyreltiyi izledik. Bu sayede ne şiir satabildi ne de şairi sanatından para kazanabildi. Bine yakın sanal arkadaşımızın on tanesi bile kitabımızı, dergimizi satın almadı. Böylelikle dört forma kitabın birim fiyatı beş liraya, satış fiyatı on liraya çıktı. Nesli tükenmek üzere olan şiir okurysa incecik bir kitaba yüksek meblağ vermek yerine başka başka mecralara yönelmeye başladı. O mecralarla istenmedik bir ortak yönümüz ortaya çıktı: Şairin ölümünü istemek! Çünkü şair ölürse bozlak ve çay edebiyatı yapmaya çalışıp eline yüzüne bulaştıran süpermarket dergileri, gelecek sayılarının kapak görselini belirleyebilecek ve yaşarken beş kuruş faydası olmadığı şaire methiyeler düzerek onu yüceltecek, süsleyecekti.

Etrafınıza bir göz atın ve şu sorularıma cevap verin: Kaç dostunuz sizin iyi şiir yazmanızı, bu işten gerekli saygınlık ve hayat doyunluğu kazanmanızı istiyor? Kitabınızı imzalamış olduğunuz kaç dostunuz, siz ölünce o kitabı en yakınındaki sahafa satacak? Hangi dizeleriniz bavul dibinde veya çekyat altında, daha iyisi kişisel kütüphanenin köşe rafında tozlanacak? Altan Erkekli'nin Vizontele'deki tiradından bir cümleyle sonuçlandırılırım: Çok zor buna cevap vermek. Bir şaire yapılacak en büyük hakaret, onu üzecek en acı fiil şiirlerinin

Recep ÖZGEN

-SORGULANAN ŞEY'LER -

büyüyor sokaklarda rüzgâr ezberletiyor kendini boşluğa
uçan gazete yaprağında çılgınlıkları ölü kadının
katmerliyor çöp kamyonları şehrin cehennemini
gökyüzü parsel parsel mezarlık
uzak bir cinayet yankılıyor geceyi

yüzümün buğulu yalnızlığı
yıpratıyor belirsizliği penceremde
gelecek geçmişten yürüyor sorgulamanın çıkışı kayıp
dört duvar beş metrekafe mezar
giz ilk kelimedede

bacalar tütüyor içli isli herkesin ölüleri
asılı çamaşır iplerinde
acıları var duvarlarda kokuları yastık kılıflarında
odaların hepsi ayrı bir ev artık
çocuklar ölmeye büyüyor ladesi unutup

dünya ne veriyse geri ödemeli yaşam
ölüme sesleniyor aynalardan bakılınca

büyüyor sokaklarda rüzgâr ezberletiyor kendini boşluğa
anlam konuyor yaşlı sarhoşun ağzına
uzaklaşıyor çocuklar ölümler çılgınlık
bir dahaki geceye kadar
uyanıyoruz hep bir ağızdan susuzluğa

okunmamasıdır. Yaşarken ağzına bal çalınmış ve bal tadını kaybetmemek için ağzını açmayan, aklından ve gönlünden geçenleri söyleyemeyen her şairin yılda bir ailesi veya dostları tarafından düzenlenen gövde gösterili anmalar dışında şiiriyle hatırlanmayacak olması, ölümüne sevinilmesi koyu bir gerçekliktir.

Şiir nankördür. Ömrümüzün her saniyesini ona harcadığımızı, onun için yıllarca duvarlar ardında kaldığımızı, onunla kandırılıp onunla kaygılandığımızı bilse de bizi desteklemez; hatta yüzümüze kıs kıs güler. Bizse Stockholm dolaylarında, donumuzda sendromumuzla beraber yuvarlanıp dururuz. Acımızdan zevk alırız. Ülkü Tamer, pişmanlığı yaşadığı mı, muammadır ama onun ölümünü süslemiş olanların en azından gündelik rahatlığa ulaştıkları kesindir.

Elimizde kalem veya kitapla değil de akıllı telefonumuzun bir köşesinde kodu çoktan yazılmış harflerle bekliyoruz. Sezai Karakoç'un, Hilmi Yavuz'un, Refik Durbaş'ın, Cevat Çapan'ın, küçük İskender'in, İsmet Özel'in tez elden gitmesini bekliyor çoğu dergi, gazetelerin kitap ekleri, çalıntı dize yığılmış internet siteleri... Ahmet Günbaş'ın, Onur Sakarya'nın, Hüseyin Peker'in, Yusuf Alper'in, Nilay Özer'in ölümüne çoktan hazırız imzalı kitap sahipleri. Gerçek şu: Gramajı yetmiş bulmamış enzo kâğıtlar bile değiliz, sanal birer dizemiz.

Gelin de hep birlikte bir an önce ölelim. Herkesin kafası karışsın. En azından birer dize de olsa toplumu şiirle ıslarız. Son fotoğrafımızda genç gözükürüz. Yakışıklı/güzel bulunur cesetlerimiz. Yıllar sonra, bit pazarında kapağı yırtık kitabımızdan belki bir çocuk şiir yakalar da ancak öyle okunuruz. Kimsenin bizi süslemesine gerek kalmaz. Gülümseyerek uyuruz.

Muammer KARADAŞ

KARANLIKTAN GAZEL

Kızıl gül goncası dedilerdi tenine, eremedim ben
Damla damla yokluğundu yaralarım da biriken

Aydı ıssız kaldırımlarda üreterdurdu sensizliğimi
Yanıtsız kaldım işte, bütün sorularımı çaldın da sen

Yoksuldum, düşten düşe sıçrayarak yaşadım;
Yırtıp attım ömrümü ödünç istedim birini kediden

Açtım, çıplaktım, köpek yavrusu gibi ıslanmıştım
Sen miydin lotus muydu gördüğüm karanlığa düşerken

Karayeller eserdi hüzne kesmiş o eski fotoğraflardan
Çakırdikenler arasında çırpınıp duruyor şu yoksun beden

Ne uzak Juliet'sin ne ağulu Helen ne de sınırsız Şirin,
[unutma
Yine de yoluna çağlamış, yolunda kurumuş bir seldir bu ten

Kendinden yorulmadın mı daha ey sefil Muammer
Aşkın da yokuşun da tazesini arıyorsun hâlâ en

Mart/Nisan 2018 (Avrupa Konutları/1)

Ayfer KARAKAŞ

İNCE DÜŞÜNEN ADAM HEYKELİ

Bir solucanın gövdeye tırmanışı... Yükseldi boğazıma kadar
[his

Dudağımı ısırđım. Dirseğimi yaslayıp bitsin dedim
Limanda sana baktım.
O hiçbir adama benzemeyişindeki kusur
-suz kalp sendromu.

Ellerine emanet aidiyet. Öyle yokuz öyle olmamışız ki...
[Rastlaşmadık sokakta
Duyulmak istenmeyen o yerde iyileşme hissimi kaybettim
Sana çarpmayı sahiplendim. Yankımı soldum sessizce
Unutuluşu, eşige koy usul... Uçurum işte bu
Boynuma bıraktığın dövme yanığı sıcak
Film bitti -the end- yaramdaki tanrı.

Boşluğun içinde ısırılmış bir elma gibi
Dur, çürü ve bozul -Yok öyle yağma-
Çölyak ağrısı rihterinde kıvrandırır aşk
Bir katedral olup bak üşüyen nefertitiyi gör
Ateşinde bir avuç tutumluk yer var mı?

Sol kulağındaki küpemde hatırladıkların
Keskin viraj ve patika. Faunası yok otlar topladım
Bir kriptolog tavrı irisimle... Yüzünde çizgiler, gözlerinin
[altı ne çok ırmak
Kaşlarının arası... Çok düşünce çok gece yarısı

Hüznündeki koridoru geçtim Nietzsche soğuşu kalbimde
Vukuat sona erdi. Celse düştü... Tamam
İnce düşünen adam heykelim! Bahçemde kal.

Necati ALBAYRAK

İNCE BİR SIZI

defne yaprağı
sakınır kokusunu
sonsuz kışlardan

gözlerinde kuşların
güneşten imzalar var

sağanak işte
suya kesen bulutlar
yıldızlar balık

başımızın üstünde
kırılan akvaryum şu

iz mi bırakır
yağmurlar havalarda
özünde saflık

kaynağı solgun ırmak
yatağın camdan mıdır

ince bir sızı
yer içre gök mü sürgün
silinmez durur

dünyadır sabır taşı
çatlar da için açar

hangi yollardan
geçer de düşer kalbe
bilinmez ki aşk

küllerinde tuz tadı
denizlerde yangınlar

Turgut TAN

AŞK ABLA

Çiseleyen altında kimseler yok parkta
Anımsadınız acıları barındıran
Ayların güç geçtiğini

İşıklar içinde caddeler akşam sessizliği
Sonyaz çiçekler kaygılı, sarı
Anı yıllardan dizler kaldı

Sevi güzel melodili bir şarkı
Onun yaşanmışlığı, şiiri, rüyası
Çiçekli ilkyazlar, derin uykular dı

Gençlik de, ayrılık üzüntüleri..
Kalp kırgınlıklarıyla anılır
Bakılınca yıllar ötesine

Ya! Aşk abla ne yaptı o size?

Terkedilenler atlatır bu duyguyu
Terkeden daha mutsuz olur
Yıllar sonra hisseder bunu

Osman Serhat ERKEKLİ

- 509
Sanatın çivisi çıktı. Önümüzdeki binyıllar için yeni bir beceri türü lazım. Büyük sanatçılar devri yüzyıldır kapanmış görünüyor.
- 510
Kişiyi “çok” bozuyor yaşar iken.
- 511
Bu dünyadaki yanlış: Hepimizi toprağın altına atıyor.
- 512
Ramis Dara, iyi ki şimdinin yanında bir de geçmiş var, diyor.
- 513
Sevil Avşar, hiç bir şey tesadüf değil; Tanrı onun için var, diyor.
- 514
Abdülkadir Budak, Ya Şiir Olmasaydı adlı kişisel şiir tarihinin genişletilmiş ikinci baskısını ve Mesafe adlı şiir kitabını göndermiş. İkisi de okunmaya değer.
- 515
Kardeşim Özgür Erkekli diyor: Coğrafyaya uymak lazım; köpek besleyeceksen kangal, içeceksen rakı...
- 516
Minibüste Aslı Durak’a rastladım. Bir ara Sonsuzoğlu adını da kullanırdı; soyadına imrenirdim. İkibin öncesi Bostancı istasyonu çay bahçesi çevresindedir. Son yıllarda Aslı Gibidir adlı bir şiir kitabı çıkarmıştı.
- 517
İlkokul arkadaşlarımız ve hocamız Mustafa Kalkan ile buluştuk. Elliye aşkın yıl. Nerden nereye...Hiç biri yaşlanmamış gibi geldi nedense.
- 518
Ömür ne kadar kaldı acaba; Tanrıya sorsak, cevap gelse...Dünyada her şey tersine dönerdi.
- 519
Bütün turşular birbirine benziyor; ve bütün reçeller birbirine...Tuz ve şeker benzeşmiyor. Özgünlük böyle bir şey.
- 520
Bazı pürüzler, olumsuzluklar kişinin hayatını anlamlı kılabilir.
- 521
Ramis Dara Toprak Destanı ve Bahar Destanı adı ile facebook sahifesinde maniler, maniyi aşan dörtlükler yayımladı. Bunlar bana düşündürdü ki: Divan şiiri ve Modern şiir meğer ise Halk şiirini aşamamış. Neden ise çoğu arkadaşımız bu şiirlere sessiz kaldı. Şiir nankör iştir ve yalnızız.
- 522
Hüseyin Alemdar orijinal ve yarına kalacak bir şair. Ama naçizane kanaatim, oyundan uzak kalmalı. Oyuna başvurdukları güç okunuyor. Oysa o da yaşlandı; kemikleşti; tavsiye alacak yaşta değil. Tanrı torunlarını ona ve çocuklarına bağışlasın.

GAZEL

- Ela gözlerin zulüm, kan, burun kemiğin sancı
Kır havası gibi berrak gülüşün, dişinin ahengi
- Esinli yelken dudağın, tutduğum gülüş, can
Yanakların hep özgüven, azabın tümleyeni
- Karanlıkta parlayan direnç, geceye ışıktan mış
Kara bir incelik çevresinde kirpiklerin seyri
- Yakınlığın Üsküdar senin, uzaklığın Ortadoğu
Kuşatmana direnen kalbin yalnız ve garip cengi
- Bir kere değdi sözün, aldandı kalp, bordam delik
Suya yazdım, isimlerin yokluğunda ıslıl ıslıl seni
- Yakamda istemsiz acı, tuzlu suların sömürdüğü
Her şeyi yalanlayan varlığın önünde yitirdim beni
- Koşumsuz bir at gözlerin, güzelliğin Resulullah’ın ayak izi
Yayla çayırı gibi hür kaşların, iki cömert çizgi
-
- 523
Zafer Acar, Aykut Nasip Kelebek, Selim Sina Berk, Turgay Demirel ve Mehmet Ali Genç adlı arkadaşların yeni kitapları geldi. Aykut’un Kelimeler ve Adımları’ni beğenerek okuyorum. Yeprem Türk’ün Kuruluş Dergisi Şiir Yıllığı da çıktı. Yeprem’in telefonda dinlediğim Tanrı ile konuşma şiirleri bendeki Yunus’u aratmıyor.
- 524
Ozan Öztepe geldi. Mimarlar Odasında 99 yaşındaki Ruhi Kafesçioğlu’nun kerpiç mimarisi konulu söyleşisini izlemekten. Müslim Çelik de köyünde Ozan’a kerpiçten bir sanat evi yaptıracakmış. Ozan diyor ki: Bu onbeş milyonluk şehrin deliler gibi su ihtiyacı oluyordur; çöpü, atk suyu nereye gidiyordur...
- 525
Akatalpa’nın mart 2018 sayısında Ramazan Teknikel’in Sincap Yorgunluğu adlı şiiri büyüktü.Suat Kemal Angı’nın Dünya Yanarken adlı şiiri ise yerli değildi ve sanki sezgi kapılarından geçmişti. Hasan Varol’un Şimdi Aşk Halinde O Ben adlı şiirinin biçimi çok sağlamdı.; söyleyiş akıp gidiyordu; buluşlar da yerinde idi ama yalınlık eksikti. Onu da yaş yanında getirir. Hüseyin Alemdar’ın “Şiir cennetten eski / Cehennem kadar derin/.../Ölümler yıkanır mı hiç” mısraları çok tesir etti bana. Bu üç mısraya “Tanrım bana yeni bir ömür biç” diye ekleyerek Hüseyin’e gönderdim. Telefonda sohbet vesilesi oldu.
- 526
Şeref Bilsel son yılların en vefalı edebiyat adamı. Bu kez de Sabahattin Kudret için kolları sıvadı.Ama başkalarını düşünmekten kendi şiirine zaman ayıramıyor.Oysa ikibinli yılların hatta doksanlı yıllar sonlarının en yetenekli birkaç şairinden biridir.

**ÖZEL BAHAR
DESTANI**

*Bu manilerin yazılmasına vesile
olan, öneri ve eleştirileriyle bana
katkıda bulunan sevgili Osman
Serhat Erkekli'ye...*

Bahar kopmuş geliyor
Su bendini deliyor
Kükreyen gövteriler
Bereket müjdeliyor...

İşte yine mart sonu
Belki de bir dert sonu
Eksik etmemeliyim
Hayatımdan şansonu...

Umuttur nisan başı
Hayat'çin yeni aş
Çık kırlara ve topla
Sofrada yencek aş...

Güzellik mıknaştır.
Yakışan ay mayıdır.
Kimse anlamam demez,
Herkes mütehassıdır...

Bilmediğimi bilsem
Maddi her şeyi silsem
Sevdiğim bir ot gibi
Şu dağda bitebilsem...

Oddum bir zaman, kordum
Kendimi fazla yordum
Sükûnet öğütledi
Kara toprağa sordum...

Şu dağın kaşındayım,
O taşın başındayım.
Daim bahar, toprağım;
Altmış beş yaşındayım...

Bahar toprağı canım
Binlerce yıldır kanım
Testiler kırılrsa da
Hâlâ var bir yorganım...

"Yorganımı sıkı sar"
Demişti Abbas Sayar.
Yorgan, bahar toprağı,
Yok oldu yorganımlar...

Elmayı böleceğiz
Azıcık güleceğiz
Yalnız düşelim yola
Öngücü öleceğiz...

Usul usul ıtırlar
Nasıl pıtır pıtır

Budanmalı baharda
Dipteki palatırlar...

Ah, kükremiş göveri
Hepsinin var hüneri
Bakar geçerdim ben de
Bilmezdim önceleri...

Yavaşcağık tüteriz
Belki fele' üteriz
Bahar toprağındaysak
Kendimize yeteriz...

Kendine yetmek erdem
Hazırlıklıyız her dem
Bizden ne istiyor ki
Her bahar açan çiğdem?..

Yanardağ lavlarıyla
Yılcık kavlarıyla
Baharı kutluyoruz
Çiğdem pilavlarıyla...

Altınçiçek Mantıvar
Hangimizin bahtı var
Aşka ulaşmak için
Herkesin bir ahtı var...

Kaldırınca sınırı
Sıfırladım siniri
Boz eşeğimle geçtim
Köye çıkan seniri...

Unutulmasın rikkat
Yumuşak elli şefkat
Üstüne basmayalım
Minik çiçeğe dikkat...

Bir öttü Alagabak
Kulağımda sangadak
Kestiriyordum biraz
Sarsıldı sandım çardak...

Fırladım sendir pendir
Sanki paslı silindir
Alagabak uçmuştu
Yedim ekmekle peynir...

Düver mertek gıcırdar
Kırlangıçtır vıcırdar
Baharda çocuklar ki
Bıcır bıcır bıcırdar...

Yerde yeşil hasırlar
Viran olmuş kasırlar
Gözümü kırpmış idim
Geçip gitmiş asırlar...

Ey yâr, yarımşın benim
İlkbaharımsın benim
Yokluk okyanusunda
Tek varlığımın benim...

Tak kıçına şortunu

Bırak şartı şurtunu
Sen de tanimalısın
Yerin altı üstünü...

Bahar toprağına bas
Sanki rengârenk atlas
Güneşten yorulunca
Pınardan su tat bir tas...

Göge ağır bir buhur
Kabarı bulgur bulgur
Yat uzan üzerine
Bahar toprağı huzur...

Sırtını dağa yasla
Güç kazan bu temasla
Bir an işin olmasın
Gamla kederle yasla...

Toza toprağa belen
Karış içine elen
Sana geçit verecek
Dağ sırtlarında belen...

Şu dağın keklığisin
Bir umut ipliğisin
Hayat tiyatrosunda
İlkbahar repliğisin...

Yârim özel peçeli
Lapçınları keçeli
Beraber kaşıklarız
Ayranı ve reçeli...

Üstüneyim bir salın
Salı tutmayın, salın.
Şu cennette, sevdiğim
Benim için de salın...

Bayıldığım söz, mevsim
Sanki bir yurt safi sim
Bu baldan süttü yurtta
Yapalım bir merasim...

Bursa Mudanya Gemlik
Geziyorum şimdilik
Bahar içime kaçmış
Seyirtiyorum esrik...

İçmeden esriğim ben
Deryada toriğim ben
Siz nesiniz bilemem
Epik ve liriğim ben...

Aklar gökler ve allar
Mis kokulu saf ballar
Bu hazinenin yurdu
Kök gövde ile dallar...

Bahar, iyi ki varsın
İyi ki de baharsın
Sensin iy'eden beni
Ne ki ömrüm kadarsın...

Ömrüm kadar da yeter
Bu od bu kadar tüter
Gün gelir üzerimde
Rengârenk otlar biter...

Bir yağmursun bir karsın
Yarın yokuz bakarsın
Saracaksa üstümü
Beşparmakotu sarsın...

Kelebeklerden mülhem
Giyinmiş iki dirhem
Onmaz yareler için
Şu çalı tam bir merhem...

Dünya koca kafestir
Etken madde nefestir
Bitki hayvan ve insan
Bu manzara enfestir...

Ot çalı ve ağaçlar
Yerden çıkma gür saçlar
Kollar onları kalpten
Besin dolu kayaçlar...

Karşı dağdaki duman
Çeker beni uzaktan
Duman değil de sanki
Gülümseyen bir zaman...

Somut zamanı buldum
Kıyıcı'na kuruldum
Aştım geçiciliği
Dertlerimden kurtuldum...

Zamanın parçasıyım
Mekânın sırcasıyım
Zaman-mekân yolunda
Belki sırt çantasıyım...

Bahar sarhoşluğu say
Bak sini gibi bir ay
Ordan bizi gözlüyor
İç geçiriyor, vay vay!..

Bahar ay'ları oynak
Bahar ay'ları parlak
Tamam çok dalgacı da
Niye bu kadar kostak?..

Hayat sonsuz fantezi,
Hayal bir analjezi;
Hepsinin üzerinde,
Dağda, kurt-kuşla gezi...

Kıra vuralım hayda
Betondan yok bir fayda
İçitimiz hazırır
Gece çıkacak ayda...

Yerde gökte uğurum
Harikasın yağmurum
Sana gönül verdim ya
Eriyor işte urum...

Yağmurla pürneşeyim
Dört değil beş köşeyim
Kandaşım kargalarla
Ben kanatlı bişeyim...

Anlat hadi, de kirve
Neler söylüyor telve
Sabredelim yeter ki
Çiçekten sonra meyve...

Bir asa iki nalın
Öyle sade ve yalın
Kırdır süs püs denilen
Ne olur öyle kalın...

Susuz toprak bağ olmaz
Genç sürgün çerağ olmaz
Yerler gökler dururken
Bu aşktan ferağ olmaz...

Yağarım çiy yağarken
Doğarım gün doğarken
Yeraltı çeker beni
Sen göklere ağarken...

Kuyumuzda tulumba.
Peynirimiz tulumda.
Tütün karanlığını
Delerdik, lamba lamba...

Çiçeği çırpıtı dolu
Yitirdik moru alı
İğn'atsan yere düşmez
Kafam zıngazink dolu...

Hep hamdım, hiç ermedim
Kıldan heybe örmedim
Çok peynirler yedim de
Ballısını görmedim...

Elinde bir süpürge
Kovalayıp dur künge
Dağsa canlı müzikhol
Koro, gece, çekirge...

Serçe, Darılcın bizde.
Adeta içimizde,
En yakın candaşımız.
Ne olur sevin siz de...

Kumru değil Gumburu
Köyün en kutsal kuşu
Kalplerde uyandırır
Bir tevazu ve huşu...

Uç gösterince bahar
Boyverir Kırlangıçlar
Yuva yumurta yavru
Sürer bir'ki ay kadar...

Bitişler başlangıçlar
Bir bir gitti sağdıçlar
Geriye kalan şimdi
Otlar ve kırlangıçlar...

Bir çift gelirdi Leylek
Öyle güzel, civelek
Seyrederdik onları
İçimiz titreyerek...

Sakalar, Dikencili,
Ne cicili bicili.
Üç beşi bir dikende
Altın mercan incili...

Cimcimdi, Baştankara
Hastaydı tohumlara
Karpuz kavun biterdi
Bir dalsaydı ambara...

Çamkakaç - Ağaçkakan
Sanma bastı hafakan:
Tak tak'lar oncağızdan,
Ev yapıyor gariban...

Yad yollar tutulur mu
Bitmiş kurutulur mu
Tütün çapası vakti
Hüthüt unutulur mu...

Geç baharda Üveyik
Kumrusal bir güzellik
En sevdiği yiyecek
Şu bizim mercimekçik...

Biz Karatavuk derdik
Maalesef tutar yerdik
Karatavuk nezdinde
Kötü bir sınav verdik...

Neyse kınalı keklik
Neyse ürkek üveyik
Kaderleri aynıydı
Üstleri baştan çizik...

Bir de Sariasma var
Güneş gibi parıldar
Dut yemeye bayılır
En küçük sestem kaçır...

Kızılgerdan konseri
Dehşet güzel gösteri
Narbülbülü de denir
Bir doğa şaheseri...

Dere Bülbül kaynardı,
Ne oyunlar oynardı...
Gece öt öt, öldürür,
Kalplerimiz kanardı...

Bir de adsız kuş vardı
İlkbaharda çıkardı
Hakkında neler yazdım
O kadar, o kadardı...

Gözledim elli yıldır
Gözleri fıldır fıldır.
Karabaşlı Çintemle
Artık keyfim pek gıcır...

Kuş faslı kolay bitmez
O olmadan ot bitmez
Flora ve fauna
Birliğine güç yetmez...

Dere yazın kururdu
Ama yeşil dururdu
Bence o bir vahaydı
İyi ruhlar korurdu...

Bazen kangır tüngürdüm
Kuşlar kadar özgürdüm
Bu doğa okulunda
Öğrenciydim müdürdüm...

Gülü diken incitmez
Burda kimse kin gütmmez
Ömrüm gurbette geçti
Sıla gözümden gitmez...

Yaş on iki yatılı
Gurbetlere atılı
İkicil biri oldum
Doğulu ve Batılı...

Elbette en çok Batı,
Orda özgün yaratı.
Doğu savaş, taassup,
Baştan ayâ ağılatı...

Aman aman nettiniz
Dediniz, "Seyfettiniz".
Ülke kan ağlıyorken;
Haksızca keyfettiniz...

Anadolu bir hanay
Belki kutlu bir saray
Ama zihniyet sıfır
Yazılı kültür nanay...

Örnek bir echeldiniz
Bir hışımla geldiniz
Öyle kötüydünüz ki
İyi ne var, sildiniz...

Her şeyin ticareti
Yapılır hale geldi
Bir alıp bin sattınız
Onur buna dahildi...

Sağlığım? Beranarı.
Bak kaçırırım baharı.
Çürütüyor toplumu
Bırkaç kıllı soyтары...

Çürük sular yosunu
Beleş yemler tosunu
Gaspçısın asalaksın
Etik değer yoksunu...

Ana motör cehalet

Ve her türlü rezalet
Atık ve batıksınız
Nerde hak ve adalet...

Sığlar ile sıfırlar
Her zaman öne fırlar
Buna pek hayran olur
Cümle karasığırlar...

Elbette muhalifim
Vasatçin agresifim
Mütevazı olamam
Arif için tarifim...

Behey dünya kocası
Kolay vermem bu tası
Dostum, herkes, her şeyle
Sana düşmez tasası...

Geldim ötegeçeden
Giyitlerim keçeden
Şifalı bitkileri
Eksik etmem bahçeden...

Bu bahar, başka bahar,
Belki sonsuza kadar
Kalabilir askıda,
El koyarsa tahsildar..

Geldik okuya yaza
Dayandık yaza güze
Bir yel eser bir yerden
Birden ağzımı büze...

Ömrümüz bir uçurtma
Kopma ey ipim kopma
Feleğe rüşvet vere'm
Ege oyalı yazma...

Özel ülke vücuttur
Sınırları mevcuttur
Ajan sızdıysa içe
Elde kalan umuttur...

Devirdik seneleri
Çürüttük sineleri
Bir teselli elimde
Şekspir ve soneleri...

Ronsard ile Helen'i,
Ölmez şiir şöleni;
Sağolsun harflerimiz
Koruyorlar gülşeni...

Harfler için tek teşvik
Çürür taş demir çelik
Yazı kalır kalırsa
Zaman herkesten çevik...

Siyah saç beyaz sakal
Yolumu gözler çakal

Belki bu son görüşme
Ey güzel gün hoşçakal...

Yok artık bir bahane
Öldük işte daha ne
Dünya insanla dolu
Şu akşamsa bi tane...

Ben kurumuş dereyim
Bilmiyorum nereyim.
Genelde düştegezer,
Bazen, Ramis Dara'yım...

YEREL SÖZCÜKLER

Öngücü, Engücü: Nasılsa, er geç, sonunda, nihayetinde... Öngücü olarak Denizlide, engücü olarak İçel-Anamur'da da kullanıldığına göre büyük ihtimal Ege ve Akdeniz Türkmenleri, Yörükleri, Türkleri arasında kullanılan bir sözcük öngücü-engücü.

Palatr: Ağaç ve çalıların dibinden filizlenen sürgün.

Sangadak: Ansızın, beklenmedik bir anda.

Alagabak: Eti yenebilen alacakarga türünden güttültücü ötüşlü irice bir kuş.

Sendir pendir: Sersem sepet, dengesizce (yürümek ya da koşmak)

Zıngazınk. Ağzına kadar dolu.

Künge: Süprüntü, kuru ot çöp.

Darılcın: Serçe.

Gumburu: Kumru.

Dikencili: Saka.

Cimcim: Baştankara.

Kangımak: Zıplamak.

Tüngümek: Sıçramak.

Beranarı: Şöyle böyle.

Belen: Dağ geçidi. Bel.

Çamkakaç: Ağaçkakan.

Karacukcuk: Karatavuk.

Senir: Adana, Amasya, Ankara, Çorum, Giresun, İçel, Kayseri, Konya, Osmaniye gibi ilerimizde, iki dağ arasındaki sırt; yükseklik, tepe, doruk, vadiye bakan yamaç... anlamlarında kullanılır. Bizde yoktur bu sözcük.)

Seyfettin: (Arapça) Dinin kılıcı

Sena GÖKÇE

LALE SON

*sağlamasız bir sahnenin uzak uçlarına
adını sağaltmak için oyun kuranlara
koyunlara ve gargantualara*

saymıyorum artık uykum kaçınca...

lale bir dediler girdim içeri
iki demeye kalmadan dikildi karşıma ormandaki tilki
gün gün terk ederken ayaklarım beni
anladım güçmü okuması bu hikâyeyi
yani nasıl desem
nehirler bile huzursuz yatağında
artık ağaçlar da eskitilmiş bakmakta
yani nasıl desem
lale dört yalanı ört
yani siz yani yeter yani işitmelinizin
şaka değil değişti tüm ninniler
lale beş
biraz aralacak gözlerimizi hazır beş kardeş
lale altı
koca ayaklı keneler yediler hem adem'i hem havva'yı
lale sekiz
seke seke acıyı tavaf etmişiz
ne ellerimiz yakışır olmuş ceplerimize
ne bir ıslık dudaklarımıza
lale dokuz soran olursa yokuz
lale son
böyle mi olmalı
bulamıyoruz artık ne gökkuşağı ne balon!..

Duran AYDIN

OYUNBOZAN

Kuşları eksilen ağacıym ömrün
Yapraklarım paslı bakır

Ayarttığım ölüm
Doğduğum günden peşimde
Bırakmaz yakamı
Sabahın nehrine
Yüzümü gömeyim

Ayaklarım dağlara takılır
Yüzükoyun düşersem
Kirli bir tarih beni yutar

Ama koyvermez külüm
Bir güzel öleyim

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Prodüksiyon : İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz,
Halim Çiftçi.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad.
Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami - BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685

Katkı Payı : 40 TL.
Posta Çeki ya da Banka hesabı: Ramis Dara adına açılmış;
6025702 numaralı Posta Çeki hesabı
ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya
şubesi (567) Hesap No: 72092839
IBAN: TR37000670100000072092839
Baskı : Akın Erim Matb. Hocalızâde Cad. 7/27
Setbaşı - BURSA

Gülay GÖK

KARANLIK

İşıksız da açılır mı gözlerin çiçek çocuk
ya hangi gecenin gönlü razı yıldızlarına ölümler gömmeye
gökyüzünden yırtılmış bir sayfa kalbin
dağılır mürekkebi her ağladığında
gel sen sil baştan yat ilk rüyana kadar
koşma düşersin ceylan uykusu bu
dünya benzemiyor kalbinin ormanına

Güneşi emip renklenmişsin süt çocuk
seni döker seni açar ağaçlar
karanlığında kuşlar gizlenir ışısız gecelerin
sessiz bülbülleri yani tomurcuk güllerin
korkma sakın kapat gözlerini
kirpiğinin ucunda büyüsün evrenin
kalpte kara toprakta beyaz gezinir hayatın külden kedisi

Dağlardan büyük devler vardı ben çocukken
babalardan büyük duvarlar
yaslandım canımı emdi dikenli kırmızı yosunlar
ve acıyla bağırdım yıldızlara kuyular ağır işitir çünkü
deliler ve taşlar iyi bilir
bu boşluk ne yapar ağrımdan başka

Bir dilek tut içinden mum çocuk
karanlığı soydum başucuna koydum
işte güneş ay ve yıldızlar karşında anadan üryan
sokulurken düşlerine amade sen karanlığıma yan

Ali Özgür İSTEMİ

ÖRÜMCEK ORKİDESİ

onu bana verme ne olur
saklı kalsın toprakta gizlendiği gibi tohumun
esirge filizlerini benden
ve kokusunu orkide çiçeklerinin
düşkünü değilim
yoksunluk hissetmiyorum
gülümse, sadece konuşalım
açma yakandan bir düğme daha
göğsünden yayılan ışık kör edercesine kamaştırıyor
[gözlerimi]

bakamıyorum, lütfen dur
bir şey yapmadan da uyuyabiliriz bu mümkün
yeter ki benden önce uyanma ne olur

kaybolur akisim bulandırınca durgun suyu
doknursam göremem kendimi sende böyle kusursuz

